

[Indenrigsministeren]

og perioden fra 1986 til 1990. Den første periode kan der naturligvis siges noget rimelig præcist om. Den anden periode ved vi naturligvis meget mindre om.

Allerførst vil jeg dog godt komme med et par ord om baggrunden for Københavns nuværende situation. Folketallet har i en række år, som vi ved, været faldende. Skattegrundlaget er også noget reduceret, endda i lidt hurtigere takt. Det stiller København over for betydelige tilpasningsproblemer. Det kan ikke skjules, og det skal ikke skjules.

Kommunen har dog tilsyneladende først for 1984 og 1985 for alvor taget fat på disse problemer, og da – så vidt det kan skønnes – uden at gribe tilstrækkeligt fat. Under alle omstændigheder er det nødvendigt, at de budgettilpasninger, man foretager, også overholdes, når det endelige regnskab skal gøres op.

Københavns kommune har et pænt Kommunens tilskud til nedsættelse af forældrebetalingen på daginstitutionsområdet er således pr. barn knap 4 gange større end i gennemsnitskommunen i landet som helhed, og dækningsgraden på daginstitutionsområdet er høj. Hvis vi kigger på lærerskematallet pr. elev, svarer det til gennemsnittet for hovedstadsområdet, og det er noget større end gennemsnittet i hele landet. Også på hospitalområdet er Københavns udgifter meget store, også når man tager hensyn til de særlige sociale forhold, som Københavns kommune har.

Dette serviceniveau betales med en høj skat, men der er dog kommuner i hovedstadsområdet og også andre steder, hvor borgerne må af med mere i skat.

Udviklingen fra 1986 til 1990 kan vi naturligvis sige meget mindre om, men den afhænger bl.a. af den økonomiske udvikling, af vilkårene for kommunernes økonomi i almindelighed og ikke mindst af Københavns egen politik: om man tager opgaven med tilpasningerne tiltrækkelig alvorligt.

Jeg vil gerne dels knytte nogle bemærkninger til den forventede økonomiske udvikling, dels sige lidt om regeringens politik over for kommunerne.

Københavns kommunes økonomiske vilkår i de kommende år vil naturligvis bl.a. være bestemt af udviklingen i folketallet. Faldet i Københavns folketal skyldtes tidligere helt overvejende, at folk flyttede fra kommu-

nen, men nu vil jeg gerne understrege, at der er ligevægt på det, vi kunne kalde flyttekontoen. Det fortsatte fald i befolkningstallet har en helt anden årsag, end det havde tidligere. Nu skyldes det nemlig et fødselsunderskud på i øjeblikket ca. 4.500 personer om året. Hvis dette tal holder sig konstant frem til 1990, må vi derfor forvente et samlet fald i folketallet på mellem 25.000 og 30.000 personer i perioden.

Nok så interessant som faldet i folketallet er det, at befolkningssammensætningen samtidig ændrer sig kraftigt. Det skal man være opmærksom på. Der bliver flere i den erhvervsaktive alder, men der bliver altså langt færre børn i København. København har allerede i dag et stort antal gamle, men dette tal forøges ikke. Der er altså alt i alt tale om en gunstigere udvikling end den, København har været udsat for tidligere.

Man skal også være opmærksom på, at når det går sådan, vil behovet for kommunale udgifter i København være faldende i de kommende år. Behovet vil måske vokse på ældreområdet, sådan som det gør det i andre kommuner, også fordi de ældre bliver ældre, men denne vækst opvejes af et fald i udgifterne til daginstitutioner, skoler m.v., på nøjagtig samme måde som andre kommuner i landet oplever det.

Ganske vist er de kommunale udgifter ikke alene afhængige af folketallet, også de sociale forhold spiller selvfølgelig ind. Det tages der allerede i dag et betydeligt hensyn til ved udmålingen af tilskud. København har i de forhandlinger, vi har haft, sagt, at der ikke tages nok hensyn til de sociale forhold. Det er dog et synspunkt, som vi ikke har kunnet verificere i det arbejde og det talmateriale, der har ligget til grund for de drøftelser, vi har haft, men da København bliver ved med at sige sådan, har vi bedt AKF, Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsprojekt, om at undersøge kommunens sociale udgifter nærmere, så vi måske kan få nogle bedre tal frem.

Uanset om det viser sig, at udgiftsbehovene kunne gøres bedre op eller kunne nuanceres bedre, er der ingen grund til at tro, at Københavns situation år for år bliver værre i de kommende år, sådan som det har været sagt. Hovedkonklusionen bliver derfor, at Københavns kommune har oplevet og fortsat vil opleve et fald i folketallet og en ændring i